

CARRIES DAGBOEKEN

Uitgeverij Prometheus stelt alles in het werk om op milieuvriendelijke en duurzame wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is gebruikge-
maakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) mag dra-
gen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Candace Bushnell

CARRIES DAGBOEKEN

Vertaald door Charlotte Jongejan

2010 Prometheus Amsterdam

Eerste druk mei 2010
Tweede druk mei 2010

Oorspronkelijke titel *The Carrie Diaries*

© 2010 Candace Bushnell

© 2010 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Charlotte Jongejan

Omslagontwerp HarperCollins Publishers, 2010/DPS

Omslagillustratie Lauren Nicole/Getty Images

Foto auteur Bob Strauss

Zetwerk Mat-Zet bv, Soest

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 1469 5

1 Prinses op een andere planeet

Ze zeggen dat er in een zomer veel kan veranderen. Of niet.

Het is de eerste dag van ons eindexamenjaar en voor zover ik weet, ben ik precies dezelfde Carrie als vorig jaar.

Mijn beste vriendin Lali is ook geen spat veranderd.

‘Dit jaar moeten we echt vriendjes gaan regelen,’ zegt ze, terwijl ze de motor start van de rode pick-uptruck die ze van een van haar broers heeft overgenomen.

‘O ja.’ Ik trek de deur open en glip naar binnen. We zouden vorig jaar ook al vriendjes regelen, zonder succes. ‘Kunnen we dit hele vriendjesgedoe niet lekker laten zitten?’ Ik gooi mijn boeken op de stoel naast me en stop De Brief in mijn biologiewerkboek, waar hij geen kwaad meer kan. ‘We kennen alle jongens op school al. En we vinden ze allemaal suf. Weet je nog?’

‘Nou, dat is dus niet helemaal waar,’ zegt Lali terwijl ze de auto in zijn achteruit zet en over haar schouder kijkt. Van al mijn vrienden kan Lali het beste autorijden. Haar vader is politieagent en stond erop dat ze het op haar twaalfde al leerde, voor noodgevallen.

‘Ik heb gehoord dat er een nieuwe jongen op school komt,’ zegt ze.

‘En?’ De laatste nieuwe jongen op onze school bleek een blower te zijn die elke dag dezelfde afgezakte skatebroek droeg.

‘Jen P zegt dat hij knap is. Superknap.’

‘Ja, ja.’ Jen P was in groep acht de aanvoerster van de Donny Osmond-fanclub. ‘Als hij echt zo knap is, pikt Donna LaDonna hem toch wel in.’

‘Hij heeft een vage naam,’ zegt Lali. ‘Sebastian nogwat. Sebastian Little?’

‘Sebastian Kydd?!’ sputter ik.

‘Ja, precies,’ zegt ze terwijl ze het parkeerterrein van onze middelbare school op rijdt. Ze kijkt me argwanend aan. ‘Ken jij hem dan?’

Ik aarzel, mijn vingers klemmen zich krampachtig om het handvat van het portier.

Mijn hart klopt in mijn keel en ik ben bang dat als ik mijn mond open doe, het eruit springt. Ik schud ontkennend mijn hoofd.

Wanneer we via de hoofdingang het schoolgebouw binnenlopen, merkt Lali mijn laarzen op. Ze zijn van wit lakleer en over een van de neuzen loopt een scheurtje, maar het zijn originele discolaarzen uit de vroege seventies. Deze laarzen hebben vast een veel interessanter leven gehad dan ik. 'Bradley,' zegt ze, terwijl ze mijn laarzen minachtend bekijkt, 'in de functie van je beste vriendin, moet ik het je verbieden om op de eerste dag van ons eindexamenjaar deze laarzen te dragen.'

'Te laat!' zeg ik vrolijk. 'En trouwens, iemand moet hier de boel een beetje spannend houden.'

'Beloof me dat je nooit verandert!' Lali maakt van haar hand een pistool, kust de tip van haar vinger en richt op mij voordat ze wegloopt naar haar kluisje.

'Zet 'm op, engeltje van me,' zeg ik. Veranderen. Ha, kleine kans... Al helemaal niet na De Brief.

Beste mevrouw Bradshaw,

Hartelijk dank voor uw aanmelding bij het zomerseminar Creatief Schrijven voor Gevorderden aan de Nieuwe School. Hoewel uw verhalen getuigen van talent en fantasie, moeten wij u helaas mededelen dat wij u op dit moment geen plaats kunnen aanbieden in het programma.

De Brief kwam vorige week dinsdag. Ik las hem zo'n vijftien keer, om er absoluut zeker van te zijn, en toen moest ik even gaan liggen. Niet dat ik mezelf zo ultiem getalenteerd vind, maar voor één keer in mijn leven hoopte ik dat ik dat wel was.

Ik had niemand over De Brief verteld. Ik had zelfs aan niemand verteld dat ik me had aangemeld voor het seminar, ook mijn vader niet. Hij heeft gestudeerd aan Brown University en verwacht dat ik dat ook ga doen, volgens hem zou ik een goede wetenschapper zijn. En als ik moleculaire scheikunde niet trek, kan ik altijd nog overstappen naar biologie en beestjes gaan bestuderen.

Halverwege de gang zie ik Cynthia Viande en Timmy Brewster staan, het gouden stelletje van Castlebury High. Timmy is niet de slimste, maar hij is wel de aanvoerder van het voetbalteam. Cynthia daarentegen is voorzitter van de leerlingenraad, hoofd van de eindexamengalacommissie en had alle scoutingbrevetten gehaald vóór haar tiende verjaardag. Cynthia en Timmy hebben al drie jaar verkering. Ik probeer ze zoveel mogelijk te mijden maar helaas komt mijn achternaam, alfabetisch gezien, net voor die van Timmy, dus zit ik opgescheept met een kluisje pal naast dat van hem, zit ik tijdens de algemene schoolbijeenkomsten naast hem en zo

word ik iedere dag met hem – en Cynthia – geconfronteerd.

‘En trek niet van die gekke bekken tijdens de schoolbijeenkomst,’ spreekt Cynthia haar vriendje streng toe. ‘Dit is een heel belangrijke dag voor mij. En vergeet niet dat we zaterdag papa’s etentje hebben.’

‘En mijn feestje dan?’ protesteert Timmy.

‘Je kunt vrijdag je feestje vieren,’ snauwt Cynthia.

Er zou iets menselijks in Cynthia kunnen schuilen, maar mocht dat zo zijn dan heb ik het nog nooit kunnen ontdekken.

Ik zwaai mijn kluisje open. Cynthia kijkt plotseling op en ziet mij. Timmy staart me wezenloos aan, maar Cynthia is daarvoor te netjes opgevoed. ‘Hallo, Carrie,’ zegt ze, alsof ze zevenendertig is in plaats van zeventien.

Hoe kan ik nou ooit veranderen in dit saaie gehucht?

‘Welkom op de School der Verschrikking,’ klinkt een stem achter me.

Het is een van mijn beste vrienden, Walt. Hij is het vriendje van een van mijn andere beste vrienden, Maggie. Walt en Maggie hebben al twee jaar verkering en we doen bijna alles met z’n drietjes. Dat klinkt misschien raar, maar Walt is echt one of the girls.

‘Walt!’ roept Cynthia. ‘Jij bent net de man die ik zocht.’

‘Cynthia, luister, voordat je me alweer gaat vragen of ik bij de eindexamengalacommissie kom, mijn antwoord blijft nee.’

Cynthia negeert Walts grapje. ‘Het gaat over Sebastian Kydd. Komt hij echt terug?’

Niet weer. Mijn nekharen gaan rechtovereind staan.

‘Ik hoorde zoiets van Doreen.’ Walt haalt zijn schouders op alsof het hem weinig kan schelen. Doreen is de moeder van Walt en is een studentecaan op het Castlebury High. Zij beweert alles over iedereen te weten, en geeft al haar nieuwtjes door aan Walt – de goede, de slechte, en de roddels die totale onzin blijken te zijn.

‘Volgens mijn bronnen is hij van een internaat getrapt omdat hij daar drugs dealde,’ zegt Cynthia. ‘Ik moet weten of deze jongen ons problemen gaat opleveren.’

‘Ik heb geen flauw idee,’ zegt Walt terwijl hij haar enorm fake toelacht. Walt vindt Cynthia bijna net zo irritant als ik.

‘Wat voor soort drugs?’ vraag ik nonchalant terwijl we doorlopen.

‘Weet ik niet, slaappillen of zo?’

‘Zoals in *Valley of the Dolls*?’ Dat is momenteel mijn lievelingsboek, samen met *DSM III*, een piepklein handboekje over psychische stoornissen. ‘Hoe kom je tegenwoordig überhaupt nog aan slaappillen?’

‘O, Carrie, weet ik veel,’ zegt Walt, niet langer geboeid door het onderwerp. ‘Van zijn moeder?’

‘Zeer onwaarschijnlijk.’ Ik probeer de herinnering aan mijn eerste en

enige ontmoeting met Sebastian Kydd te verdringen, zonder succes.

Ik was twaalf jaar oud en voelde me erg ongemakkelijk in mijn lijf: ik had dunne spillebeentjes, geen borsten, twee puisten en ontploft haar. Ook droeg ik een bril met een rond uilenmontuur en ik sleepte een stok-oud exemplaar van *The Consensus* van Mary Gordon Howard met me mee. Ik was destijds compleet geobsedeerd door het feminisme. Mijn moeder was de keuken van de familie Kydd aan het renoveren, we waren daar langsgegaan zodat zij de werkzaamheden kon bekijken. Plotseling verscheen Sebastian in de deuropening. Zonder aanleiding, compleet uit het niets, sputterde ik: 'Mary Gordon Howard gelooft dat de meeste vormen van seksuele interactie als verkrachting kunnen worden geclassificeerd.'

Er viel een pijnlijke stilte. Mevrouw Kydd glimlachte naar me. 'Hopelijk zul je daar anders over denken wanneer je eenmaal getrouwd bent, Carrie.' Het was nazomer, haar bruine benen staken af tegen haar korte broek met een zwierig patroon van roze en groen. Ze droeg witte oogschaduw en roze lippenstift. Mijn moeder zei altijd dat mevrouw Kydd werd gezien als een echte schoonheid.

'O, ik wil niet trouwen, hoor. Het huwelijk is een gelegaliseerde vorm van prostitutie.'

'O jeetje,' lachte mevrouw Kydd. Sebastian, die op het terras was blijven staan, zei tegen zijn moeder: 'Ik ga ervandoor.'

'Alwéér, Sebastian?' riep mevrouw Kydd, enigszins geërgerd. 'Maar de Bradshaws zijn er net.'

Sebastian haalde zijn schouders op. 'Ik ga drummen bij Bob thuis.'

Ik keek hem na in stilte, mijn mond halfopen. Blijkbaar had Mary Gordon Howard nog nooit een Sebastian Kydd ontmoet.

Het was liefde op het eerste gezicht.

De schoolbijeenkomst begint bijna en ik ga naast Timmy Brewster zitten. Hij is druk bezig de jongen voor hem te meppen met een aantekeningenblok. Een meisje naast me vraagt of iemand een tampon heeft terwijl twee meisjes achter mij opgewonden fluisteren over Sebastian Kydd, wiens reputatie iedere keer als ik zijn naam hoor slechter lijkt te worden.

'Ik hoorde dat hij in de gevangenis heeft gezeten—'

'Zijn familie is al haar geld kwijtgeraakt—'

'Geen enkel meisje heeft hem langer dan drie weken kunnen houden—'

Ik dwing Sebastian Kydd uit mijn gedachten door te doen alsof Cynthia Viande geen medeleerling, maar een vreemde vogelsoort is. Habitat: ieder podium dat haar wil hebben. Pluimage: geruite rok, witte blouse met wollen vestje, degelijke schoenen en een parelketting, zeer waarschijnlijk een echte. Ze blijft haar stapel papieren van de ene arm naar de andere

verplaatsen en haar rok naar beneden trekken, dus misschien is ze toch een beetje zenuwachtig. Ik weet zeker dat ik dat wel zou zijn, ook al zou ik willen van niet. Mijn handen zouden gaan trillen en mijn stem zou eruit komen in een hoge piep. Na afloop zou ik mezelf haten omdat ik de situatie niet onder controle had gehad.

De rector, meneer Jordan, loopt naar de microfoon en dreunt een hoop saaie mededelingen op over te laat komen en een nieuw strafpuntensysteem. Vervolgens komt mevrouw Smidgens vertellen dat *The Nutmeg*, het schoolkrantje, op zoek is naar verslaggevers en dat er deze week een adembenemend verhaal in staat over kantinevoedsel. En eindelijk komt Cynthia naar de microfoon toe gelopen. Ze kijkt serieus de aula in: 'Dit is het belangrijkste jaar van ons leven. We staan aan de rand van een bodemloze diepte en de komende negen maanden zullen onze levens onherstelbaar veranderen,' zegt ze alsof ze Winston Churchill is. 'Dus dit jaar gaat het om eindexamenmomenten. Momenten die ons de rest van ons leven zullen bijblijven.'

Cynthia's extatische uitdrukking verandert in een van ergernis wanneer alle hoofden zich naar het middenpad van de aula draaien.

Donna LaDonna loopt het gangpad op. Ze is gekleed als een bruid, in een witte jurk met een diepe v-hals, haar weelderige boezem geaccentueerd door een klein diamanten kruisje dat aan een zilveren kettinkje hangt. Haar huid is als marmer en aan één pols klingelt een collectie zilveren armbanden als belletjes wanneer ze haar arm beweegt. De aula valt stil. Cynthia leunt naar de microfoon toe. 'Hallo, Donna. Wat fijn dat je er bent.'

'Dank je,' zegt Donna en gaat zitten.

Iedereen lacht.

Donna knikt richting Cynthia en gebaart met haar hand, alsof ze haar toestemming geeft door te gaan. Donna en Cynthia zijn van die vriendinnen die vriendinnen zijn omdat ze in hetzelfde groepje horen, maar elkaar eigenlijk niet echt mogen.

'Zoals ik al zei,' begint Cynthia opnieuw, in een poging de aandacht van het publiek te heroveren, 'dit jaar gaat om eindexamenmomenten. Momenten die we ons de rest van ons leven zullen herinneren. Ze wijst naar een geluidsman en het liedje 'The Way We Were' van Barbra Streisand galmt uit de luidsprekers.

Ik kreun en begraaf mijn gezicht in mijn boeken. Ik begin mee te giechelen met de rest, maar dan herinner ik me weer De Brief, en word op slag weer depressief.

Steeds als ik me rot voel probeer ik te denken aan wat een klein meisje ooit tegen me zei. Ze had een geweldig karakter – zo lelijk dat ze schattig

was, dat had ze zelf maar al te goed door. 'Carrie?' vroeg ze. 'Wat als ik een prinses ben van een andere planeet? En niemand op deze planeet weet dat?'

Die vraag brengt mij nog altijd een beetje van mijn stuk. Ik bedoel, zo is het toch? Wie we hier ook mogen zijn, we zouden ergens anders prinsessen kunnen zijn. Of schrijvers. Of wetenschappers. Of presidenten. Of wie we verdomme dan ook willen zijn, ook al zegt iedereen dat het niet kan.

2 Het Gouden Groepje

‘Wie kan me het verschil uitleggen tussen integrale wiskunde en differentiële wiskunde?’

Andrew Zion steekt zijn vinger op. ‘Heeft het niet iets te maken met hoe je de differentiële factoren gebruikt?’

‘Je bent goed op weg,’ zegt meneer Douglas, onze wiskundeleraar. ‘Heeft iemand anders nog een idee?’

Muis steekt haar vinger op. ‘Bij differentiële wiskunde neem je een oneindig klein punt en bereken je de veranderende koers van de ene variabele tot de volgende. Bij integrale wiskunde neem je een klein differentiaalelement en integreer je dit van een lagere limiet tot een andere limiet. Op deze manier som je al die oneindig kleine punten op tot één grote waarde.’

Jemig, denk ik. Hoe weet Muis dat in godsnaam?

Dit vak ga ik never nooit halen.

Het zal de eerste keer zijn dat de wiskunde me in de steek heeft gelaten. Al sinds de kleuterklas was wiskunde een van mijn makkelijkste vakken. Ik deed netjes mijn huiswerk en haalde voor toetsen hoge cijfers zonder er echt mijn best voor te doen. Maar vanaf nu zou ik hard aan de studie moeten, als ik het vak wilde overleven.

Terwijl ik daar zat te bedenken hoe ik onder dit vak uit kon, werd er op de deur geklopt. Sebastian Kydd loopt binnen, hij heeft een vaalblauwe polo aan. Zijn ogen zijn bruin met lange wimpers, zijn haar is donkerblond gebleekt door zon en zeewater. Zijn neus staat enigszins scheef, alsof hij in een gevecht een klap heeft gehad en hem nooit heeft laten rechtzetten. Hierdoor is hij net niet té knap.

‘Zo, meneer Kydd. Ik vroeg me al af wanneer je zou komen opdagen,’ zegt meneer Douglas.

Sebastian kijkt hem recht in de ogen, hij is niet onder de indruk. ‘Ik moest eerst een aantal dingen regelen.’

Van achter mijn hand vang ik een glimp van hem op. Hier stond dus echt een wezen van een andere planeet – een planeet waar alle mensen perfect gevormd zijn en gezegend met geweldig haar.

‘Neem alsjeblieft plaats, Sebastian.’

Sebastian kijkt het lokaal rond, zijn blik rust even op mij. Hij neemt mijn witte discolaarzen, lichtblauw geruite rokje en mouwloze coltrui in zich op en eindigt bij mijn hoofd, dat nu in brand staat. Zijn mondhoek krult gemuseerd omhoog, voordat er een verbaasde blik over zijn gezicht trekt die overgaat in onverschilligheid. Hij gaat achter in het lokaal zitten.

‘Carrie,’ zegt meneer Douglas. ‘Kun je mij de basisformule geven om beweging te berekenen?’

Godzijdank hebben we die formule vorig jaar gehad. Ik dreun hem als een robot op: ‘ x tot de vijfde kracht keer y tot de tiende kracht min een willekeurig geheel getal, meestal aangeduid als N .’

‘Correct,’ zegt meneer Douglas. Hij schrijft een andere formule op het bord, draait zich naar de klas en kijkt meteen naar Sebastian.

Ik leg mijn hand op mijn borst om het luidruchtige gebonk daarbinnen te dempen.

‘Meneer Kydd?’ vraagt hij. ‘Kunt u mij vertellen wat deze formule voorstelt?’

Sebastian zakt wat onderuit in zijn stoel en tikt met zijn pen op de kaft van het werkboek. Zijn glimlach is wat gespannen; of hij weet het antwoord niet, of hij weet het maar kan nauwelijks geloven dat iemand zo dom zou kunnen zijn het te vragen. ‘Het staat evenredig aan oneindig, meneer. Maar niet zomaar oneindig. Het soort oneindig dat je alleen vindt in een zwart gat.’

Hij kijkt me aan en knipoogt.

Wow. Een zwart gat dus.

‘Sebastian Kydd zit in mijn wiskundeles,’ sis ik in Walts oor terwijl we in de rij bij de kantine staan.

‘Jezus, Carrie,’ zegt Walt, en hij rolt met zijn ogen. ‘Niet jij ook al. Elk meisje op deze school heeft het over Sebastian Kydd. Inclusief Maggie.’

De warme maaltijd van de dag is pizza – dezelfde pizza die deze school al jarenlang voorschotelt. Het smaakt vaag naar braaksel en is vast het resultaat van een geheim schoolrecept. Ik pak een dienblad en leg er een appel en een stuk lemon cheesecake op.

‘Maar Maggie is j  uw vriendinnetje.’

‘Zeg dat maar tegen Maggie.’

We lopen met ons dienblad naar onze vaste tafel. Het Gouden Groepje zit aan de andere kant van de kantine, naast de snoep- en frisdrankautomaten. Aangezien wij uit het eindexamenjaar zijn, zouden we eigenlijk een tafel naast hen moeten opeisen, maar Walt en ik hadden al lang geleden besloten dat de middelbare school verdacht veel op India lijkt – een

volmaakt voorbeeld van een kastensysteem – en wij zwoeren er niet aan deel te nemen door nooit van tafel te wisselen. Maar helaas, zoals de meeste protesten tegen de algemene verrotheid van de mensheid, blijven ook die van ons grotendeels onopgemerkt.

Muis komt erbij zitten, en zij en Walt beginnen over Latijn te kwebbelen, een vak waar zij beiden veel beter in zijn dan ik. Maggie komt aanlopen. Maggie en Muis doen altijd vriendelijk tegen elkaar maar Muis zegt dat ze nooit te close met Maggie zou willen worden omdat zij zo gevoelig is. Ik vind buitensporige gevoeligheid juist interessant en overigens leidt het af van je eigen problemen. En ja hoor, Maggie staat op het punt om in huilen uit te barsten.

‘Ik moest net bij de decaan komen – alweer. Ze zei dat mijn truitje te bloot was!’

‘Dat slaat nergens op,’ zeg ik.

‘Vertel mij wat,’ zegt Maggie, terwijl ze zich tussen Walt en Muis in wurmt. ‘Zij mag mij gewoon niet. Ik zei tegen haar dat er geen kledingvoorschriften zijn op deze school en dat zij geen recht had om mij te vertellen wat ik wel en niet mag dragen.’

Muis kijkt me zijdelings aan en grinnikt. Ze herinnert zich vast hetzelfde als ik – de keer dat Maggie van de padvindsters naar huis werd gestuurd omdat het rokje van haar uniform te kort was. Dat was dan wel zeven jaar geleden, maar als je al honderd jaar in hetzelfde kleine stadje woont, onthou je dit soort dingen.

‘En wat zei ze toen?’ vraag ik.

‘Ze zei dat ze me deze keer niet naar huis zou sturen, maar als ze me ooit weer in dit truitje zou zien, gaat ze me schorsen!’

‘Wat een trut.’

‘Ze discrimineert mijn truitje!’

‘Misschien moeten we een klacht indienen bij de schoolleiding. En haar laten ontslaan,’ oppert Muis.

Ik weet dat ze niet expres zo sarcastisch wil klinken, maar dat doet ze wel. Maggie barst in tranen uit en rent in de richting van de meisjes-wc.

Walt kijkt de tafel rond. ‘Wie van jullie rotwijven gaat erachteraan?’

‘Zei ik iets verkeeds?’ vraagt Muis onschuldig.

‘Nee hoor,’ zucht Walt. ‘Er is elke dag weer een nieuw drama.’

‘Ik ga wel.’ Ik neem een hap van mijn appel en ga haar achterna, de kantinedeuren geef ik een ferme zwiep als ik ze openduw.

Ik loop recht tegen Sebastian Kydd aan.

‘Whoa,’ roept hij. ‘Is er brand?’

‘Sorry,’ mompel ik binnensmonds. Ik ben terug in de tijd geworpen en voel me opeens weer twaalf jaar oud.

‘Is dit de kantine?’ vraagt hij, naar de klapdeuren wijzend. Hij kijkt door het kleine raampje in de deur. ‘Lijkt me niks. Is er ook iets in de buurt waar je kan eten?’

Vraagt hij me mee uit lunchen? Nee, onmogelijk. Maar misschien is hij onze eerste ontmoeting vergeten en herkent hij me niet.

‘Er is verderop een Hamburger Shack. Maar je hebt een auto nodig om er te komen.’

‘Ik heb een auto,’ zegt hij.

En dan staan we daar maar, elkaar aan te gapen. Ik voel andere leerlingen langslopen maar ik zie ze niet.

‘Oké, bedankt,’ zegt hij.

‘Geen probleem.’ Ik knik en herinner me opeens Maggie in de meisjes-wc.

‘Later,’ zegt hij en loopt weg.

Regel nummer een: hoe komt het dat als een leuke jongen een keer met je praat, je beste vriendin midden in een crisis zit?

Ik ren de meisjes-wc binnen. ‘Maggie? Je gelooft nooit wat er net is gebeurd.’ Ik kijk onder de deuren van de wc-hokjes en herken Maggies schoenen. ‘Liefie?’

‘Ik schaam me helemaal dóód,’ jammert ze.

Regel nummer twee: vernederde beste vriendin gaat altijd voor een leuke jongen.

‘Maggelientje, je moet je niet zoveel aantrekken van wat andere mensen over je zeggen.’ Ik weet dat dit absoluut niet helpt, maar mijn vader zegt het altijd en verder kon ik even niets bedenken.

‘En hoe moet ik dat doen?’

‘Door naar iedereen te kijken alsof ze een grote grap zijn. Kom op, Maggie. Je weet toch dat de middelbare school absurd is. Over minder dan een jaar zijn we hier weg en hoeven we al deze mensen nooit meer te zien.’

‘Ik wil een sigaret,’ kreunt Maggie.

De deur gaat open en de twee Jens komen binnen.

Jen S en Jen P zijn cheerleaders en zitten in het Gouden Groepje. Jen S heeft steil donker haar en ziet eruit als een prachtig klein poppetje. Jen P was op de basisschool mijn beste vriendin. Ze was best tof, totdat ze zich op de middelbare school stortte op het beklimmen van de sociale ladder. Ze heeft twee jaar lang turnlessen genomen zodat ze cheerleader kon worden en heeft zelfs een tijdje verkering gehad met de beste vriend van Timmy Brewster, die een behoorlijke paardenbek heeft. Ik heb aan de ene kant met haar te doen maar heb ook ergens bewondering voor haar wanhopige doorzettingsvermogen. Vorig jaar werden haar inspanningen ein-

delijk beloond en werd ze toegelaten tot het Gouden Groepje, wat inhoudt dat ze nauwelijks nog met mij praat.

Maar vandaag blijkbaar wel, want als ze me ziet staan bij Maggies hokje roept ze 'Hééé!' alsof we nog de beste vriendinnen zijn.

'Hééé!' zeg ik op hetzelfde valse toontje.

Jen S knikt slechts in mijn richting als begroeting en de twee Jens beginnen hun lipgloss en oogschaduw uit hun tassen te trekken. Ik hoorde Jen S ooit tegen een meisje zeggen dat als je wilde dat jongens je leuk zouden vinden, je een handelsmerk moet hebben – één ding waar mensen jou aan kunnen herkennen. Voor Jen S is dit handelsmerk blijkbaar een dikke streep helblauw oogpotlood op haar ooglid. Tja, herkenbaar is het wel. Ze brengt haar gezicht dicht bij de spiegel om te controleren of haar oogpotlood nog goed zit terwijl Jen P zich naar mij toe draait.

'Raad eens wie er weer terug is op Castlebury High?' vraagt ze.

'Wie?'

'Sebastian Kydd.'

'Nee, ééécht?' Ik kijk in de spiegel en wrijf in mijn linkeroog, alsof er iets in zit.

'Ik wil verkering met hem,' zegt Jen P met volle overtuiging. 'Van wat ik heb gehoord, is hij het ideale vriendje voor mij.'

'Waarom zou je verkering willen met iemand die je niet eens kent?' vraag ik.

'Dat wil ik gewoon. Ik heb geen reden nodig.'

'Knapste jongens in de geschiedenis van Castlebury High,' roept Jen S vrolijk alsof ze ieder moment een cheerleaderdansje kan beginnen.

'Jimmy Watkins.'

'Randy Sandler.'

'Bobby Martin'

Jimmy Watkins, Randy Sandler en Bobby Martin zaten in het schoolvoetbalteam toen wij in de tweede zaten. Ze hadden twee jaar geleden eindexamen gedaan. *Boeiend!* wilde ik gillen.

'Sebastian Kydd,' roept Jen S uitgelaten.

'Absoluut een kandidaat voor de Hall of Fame. Toch, Carrie?'

'Wie?' vraag ik, gewoon om haar te irriteren.

'Sebastian Kydd,' zegt Jen P minachtend, terwijl zij en Jen S naar de uitgang lopen.

'Maggie?' roep ik. Zij haat de twee Jens en zal niet tevoorschijn komen totdat ze veilig de meisjes-wc hebben verlaten. 'Ze zijn weg.'

'Godzijdank.' Het wc-hokje gaat open en Maggie loopt richting spiegel. Ze haalt een borstel door haar haren. 'Ongelooflijk dat Jen P denkt dat zij Sebastian Kydd kan krijgen. Dat mens heeft geen enkel besef van

de werkelijkheid. Goed, wat wilde je me nou vertellen?’

‘Niks,’ zeg ik, opeens helemaal klaar met Sebastian. Als nog iemand zijn naam noemt, spring ik uit het raam.

‘Wat was nou dat gedoe met Sebastian Kydd?’ vraagt Muis mij een paar minuten later. We zitten in de bieb en doen een poging om te studeren.

‘Welk gedoe?’ Ik zet met mijn gele markeerstift een dikke streep door een som, terwijl ik bedenk hoe nutteloos het is om dingen te markeren. Je denkt dat je aan het leren bent maar eigenlijk ben je alleen maar aan het leren hoe je een markeerstift gebruikt.

‘Hij gaf jou een knipoog. Bij wiskunde.’

‘O ja?’

‘Bradley,’ zegt Muis ongelovig. ‘Ga nou niet doen alsof je dat niet doorhad.’

‘Hoe moet ik nou weten dat hij mij een knipoog gaf? Misschien gaf hij de muur een knipoog.’

‘Ja hoor. Hoe moeten we weten of oneindigheid bestaat? Het zijn allemaal theorieën. En ik vind dat je een keer met hem uit moet gaan,’ dringt ze aan. ‘Hij zou een goed vriendje zijn. Hij is knap en slim.’

‘Dat vindt elk meisje op deze school. Waaronder Jen P.’

‘Dus? Jij bent ook mooi en slim. Waarom zou jij niet met hem uit kunnen?’

Regel nummer drie: beste vriendinnen vinden altijd dat jij de allerleukste jongen verdient, ook al weet die jongen nauwelijks dat jij bestaat.

‘Omdat hij waarschijnlijk alleen maar op cheerleaders valt?’

‘Foutieve argumentatie, Bradley. Je weet helemaal niet of dat wel zo is.’ En dan kijkt ze dromerig in de verte en rust haar kin op haar handen. ‘Jongens zitten vol verrassingen.’

Dit soort dromerigheid is niks voor Muis. Ze heeft genoeg jongens als vrienden maar is altijd te verstandig geweest voor romantiek.

‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’ vraag ik, nieuwsgierig naar deze nieuwe Muis. ‘Loop jij de laatste tijd bijzondere jongens tegen het lijf dan?’

‘Eentje maar,’ zegt ze.

En regel nummer vier: beste vriendinnen kunnen ook vol verrassingen zitten.

‘Bradley,’ ze houdt even haar adem in. ‘Ik heb een vriendje.’

Wat? Ik ben zodanig in shock dat ik niets kan uitbrengen. Muis heeft nog nooit een vriendje gehad. Ze heeft zelfs nog nooit een date gehad met een jongen.

‘Het is best een toffe peer,’ zegt ze.

‘Een toffe peer? *Toffe peer?*’ sputter ik. ‘Wie is hij? Ik moet alles weten over deze toffe peer.’

Muis giechelt, wat ook helemaal niets voor haar is.

‘Ik heb hem deze zomer leren kennen. Op kamp.’

‘Aha.’ Ik ben redelijk onthutst en een beetje gekwetst dat ik niet eerder iets over dit mysterieuze vriendje heb gehoord. Ik zie Muis nooit in de zomer omdat ze dan altijd naar een speciaal zomerkamp voor ultraslimme jongeren in Washington DC gaat.

Opeens ben ik heel erg blij voor haar. Ik geef haar een knuffel, op en neer springend als een klein kind op kerstochtend. Ik weet niet waarom het zo’n big deal is. Het is maar een stom vriendje. Maar toch. ‘Hoe heet hij?’

‘Danny.’ Ze sluit haar ogen en glimlacht wazig, alsof ze een geheim filmpje aan het kijken is achter haar oogleden. ‘Hij komt uit Washington. We hebben samen geblowd en...’

‘Wacht even.’ Ik val zowat van mijn stoel. ‘Geblowd?’

‘Mijn zus Carmen vertelde me erover. Ze zei dat het je helpt ontspannen voordat je gaat vrijen.’

Carmen is drie jaar ouder dan Muis en het netste meisje dat je ooit hebt gezien. Ze draagt zelfs in de zomer een panty. ‘Wat heeft Carmen te maken met jou en Danny? Carmen heeft geblowd? Carmen heeft seks?’

‘Luister, Bradley. Ook slimme mensen mogen seks hebben.’

‘Ja, dus wij zouden seks moeten hebben.’

‘*Speak for yourself,*’ zegt Muis mysterieus.

Huh? Ik trek het wiskundeboek van Muis weg en klap het dicht. ‘Wacht even, Muis, waar hebben we het nou over? Ben jij meteen jongen naar *bed* geweest?’

‘Yup,’ zegt ze nonchalant, alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

‘Hoe kan jij ontmaagd zijn en ik niet? Jij hoort een nerd te zijn. Jij hoort in een laboratorium de genezing voor kanker te vinden, niet ergens te liggen vozen op de achterbank van een auto gevuld met wietrook.’

‘We hebben het gedaan in de kelder van het huis van zijn ouders,’ zegt Muis terwijl ze haar boek terugpakt.

Ik probeer me Muis naakt voor te stellen op een kampeerbedje met een of andere kerel in een vochtige kelder. Het lukt niet.

‘Hoe was het?’

‘De kelder?’

‘De seks,’ gil ik bijna.

‘O dat. Het was lekker. Echt heel leuk. Maar het was wel iets waar je aan moet werken. Het gaat niet meteen perfect. Je moet experimenteren.’

‘Echt?’ Ik frons mijn wenkbrauwen wantrouwend. Ik weet niet echt hoe ik dit nieuws moet opvatten. De hele zomer, terwijl ik een suf verhaal aan het schrijven was om toegelaten te worden voor een stomme schrijfcursus, werd Muis doodleuk ontmaagd. ‘Hoe wist je überhaupt wat je moest doen?’

‘Ik heb er een boek over gelezen. Mijn zus zei dat iedereen een handboek zou moeten lezen voordat ze het doen zodat je weet wat je kan verwachten. Anders zou het een grote teleurstelling kunnen zijn.’

Ik probeer me voor te stellen hoe Muis en die Danny aan het flikflooiën zijn in de kelder van zijn ouders, met behulp van een sekshandboek. ‘Denk je dat je... ermee doorgaat?’

‘Jazeker,’ zegt Muis. ‘Hij gaat naar Yale, net als ik.’ Ze glimlacht en gaat weer verder met wiskunde, alsof alles gezegd is en daarmee klaar.

‘Hmm.’ Ik kruis mijn armen en zucht. Maar eigenlijk is dit wel te rijmen. Muis is zo georganiseerd, het zou wel kloppen dat ze haar liefdesleven op haar achttiende al op een rijtje heeft.

Terwijl ik nog helemaal niets op een rijtje heb.

3 Dubbelop

‘Ik weet echt niet hoe ik dit jaar ga overleven,’ zegt Maggie. Ze haalt een pakje sigaretten tevoorschijn, gestolen van haar moeder, en steekt er een-tje op.

‘Uh-huh,’ zeg ik, enigszins afgeleid. Ik kan nog steeds nauwelijks geloven dat Muis een seksleven heeft. Wat als *iedereen* een seksleven heeft, behalve ik?

Shit. Ik pak een exemplaar van het schoolkrantje, *The Nutmeg*. De kop schreeuwt: KANTINE VERKOOPT NU OOK YOGHURT. Ik rol met mijn ogen en leg het blaadje weg. Niemand leest het, een paar lui die zelf in de redactie van *The Nutmeg* zitten uitgezonderd. Maar iemand had het laten liggen op de picknicktafel in de oude koeienschuur die net buiten het terrein van de school valt. De tafel staat hier al honderd jaar, beklad met de initialen van geliefden, boodschappen van eindexamenklassen en algemene gevoelsuitingen over Castlebury High, zoals ‘Castlebury Sucks’. Docenten komen hier nooit, dus het is ook de onofficiële rookplek.

‘We krijgen dit jaar gelukkig wel yoghurt,’ zeg ik, zonder echt te weten waarom. *Wat als ik nooit seks heb? Wat als ik overlijd bij een auto-ongeluk voordat ik de kans krijg?*

‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’ vraagt Maggie.

O nee. Volgende agendapunt: het gevreesde ik-haat-mijn-lichaam-gesprek. Maggie zal zeggen dat ze zichzelf te dik vindt, en dan zeg ik dat ik eruitzie als een jongetje. Maggie zal zeggen dat ze wilde dat ze eruitzag als ik. En het maakt allemaal geen donder uit, want twee minuten later zitten we hier nog steeds in hetzelfde lichaam, behalve dat we ons nu slecht voelen over iets waar we niets aan kunnen doen.

Zoals niet toegelaten worden op de Nieuwe School.

Wat als er een jongen met mij naar bed wil en ik dan te schijterig ben om er-mee door te gaan?

En ja hoor, Maggie vraagt: ‘Ben ik te dik? Ik zie er vadsig uit, hè? Ik vóel me zo dik de laatste tijd.’

‘Maggie. Je bent totaal niet dik.’ Jongens smachten al naar Maggie sinds haar dertiende, een feit dat ze vastberaden negeert.

Ik kijk langs haar heen. Achter Maggie, in de donkere hoek aan het einde van de schuur, beweegt een gloeiende peuk op en neer. 'Er is hier nog iemand,' fluister ik.

'Wie?' Ze draait zich snel om terwijl Peter Arnold uit de schaduwen tevoorschijn komt.

Peter is de op een na slimste jongen van ons jaar en best een beetje een eikel. Hij was altijd een klein joch met een mollig hoofd en zijn huid had de kleur van ongebakken brood, maar tijdens de zomer is er iets met Peter gebeurd. Hij is gegroeid.

En begonnen met roken, blijkbaar. Peter is goede vrienden met Muis, maar ik ken hem niet echt. Als het op relaties aankomt, zijn we allemaal net kleine planeetjes met onze eigen sterrenstelsels aan vrienden. De ongeschreven regel is dat deze sterrenstelsels nauwelijks met elkaar in aanraking komen – tot nu dus.

'Mag ik erbij komen zitten?' vraagt hij.

'Nou, eigenlijk niet. We voeren hier namelijk een privégesprek.' Ik weet niet waarom ik zo doe tegen jongens, vooral jongens zoals Peter. Slechte gewoonte. Misschien wel slechter dan roken. Maar ik wil niet dat supersaaie Peter ons gesprek komt bederven.

'Tuurlijk mag dat.' Maggie schopt me onder de tafel.

'Trouwens, ik vind je niet dik, hoor,' zegt Peter.

Ik grijns en probeer Maggies blik te vangen maar ze kijkt niet naar mij. Ze kijkt naar Peter. Ik volg haar blik en bekijk Peter eens goed. Zijn haar is langer en bijna al zijn pukkels zijn verdwenen, maar er is nog iets.

Zelfvertrouwen.

O nee hè. Eerst Muis en nu Peter. Wordt alles dit jaar anders?

Maggie en Peter blijven mij negeren en gaan verder met hun gesprek, dus ik pak het schoolkrantje en doe alsof ik het aandachtig lees. Dit trekt Peters aandacht.

'Wat vind je van *The Nutmeg*?' vraagt hij.

'Bagger,' zeg ik.

'Bedankt,' zegt hij. 'Ik ben de hoofdredacteur.'

Lekker bezig, Carrie.

'Als jij het zo goed weet, waarom ga je dan zelf niet voor het krantje schrijven?' vraagt Peter. 'Je vertelt toch aan iedereen dat je zo graag schrijver wilt worden? Wat heb je nou ooit geschreven?'

Misschien wilde hij niet expres zo agressief klinken maar zijn vraag komt hard aan. Weet Peter iets over mijn afwijzingsbrief van de Nieuwe School? Nee, onmogelijk. Opeens voel ik me boos worden. 'Wat gaat jou dat nou aan, wat ik wel of niet geschreven heb?'

'Als je zegt dat je schrijfster bent, betekent dat toch dat je schrijft?'

vraagt Peter zelfingenomen. 'Anders moet je gewoon lekker een cheerleader worden.'

'En jij zou je hoofd in een ton met kokendhete olie moeten steken.'

'Nou, misschien doe ik dat wel.' Hij lacht vrolijk. Peter is vast zo'n walgelijk type dat zo vaak wordt afgezeken dat hij zich niet meer beledigd voelt.

Maar toch, ik baal ervan. Ik pak mijn gymtas. 'Ik heb training,' zeg ik alsof dit gesprek me nauwelijks meer kan boeien.

'Wat is haar probleem?' vraagt Peter terwijl ik wegstorm.

Ik steek het veld over richting de gymzalen en het schoolzwembad en trap onderweg met mijn laarzen pissig tegen kluiten gras aan. Waarom gaat het altijd zo? Ik vertel mensen dat ik schrijver wil worden en niemand neemt me serieus. Ik word er knettergek van. Vooral omdat ik al sinds mijn zesde verhalen schrijf. Ik heb best een levendige fantasie en heb een tijdje verhalen geschreven over een familie van potloden, 'De Houtskooltjes', die achterna werd gezeten door een slechterik genaamd 'De Slijper'. Daarna schreef ik over een meisje met een mysterieuze ziekte waardoor ze eruitzag als een omaatje van negentig. En deze zomer, om toegelaten te worden tot die stomme cursus, schreef ik een heel boek over een jongen die veranderd was in een tv, en niemand in zijn gezin had het in de gaten totdat hij alle elektriciteit in het huis had verbruikt.

Als ik Peter de waarheid had verteld over wat ik heb geschreven zou hij me vast uitlachen. Net als die lui van de Nieuwe School.

'Carrie!' Maggie roept naar me terwijl ze het sportveld over rent om me in te halen. 'Sorry van Peter daarnet. Hij zei dat het een grapje was van dat schrijven. Hij heeft een raar gevoel voor humor.'

'Je meent het.'

'Heb je zin om na je training te gaan winkelen in de stad?'

Ik kijk uit over het sportveld en het schoolterrein met daarachter het enorme parkeerterrein: het is allemaal exact hetzelfde als altijd.

'Waarom ook niet?' Ik haal de brief uit mijn biologieboek, maak er een propje van en stop het in mijn zak.

Wat boeit mij die Peter Arnold? En wat boeit mij die Nieuwe School eigenlijk? Ooit word ik een schrijver. Ooit, maar niet vandaag.

'Ik ben helemaal klaar met deze rotschool,' zegt Lali, terwijl ze haar spullen laat vallen op een bankje in de kleedkamer.

'Anders ik wel.' Ik trek mijn laarzen uit. 'Eerste zwemtraining van het jaar. Wat een marteling.'

Ik haal een oud Speedo-badpak uit mijn tas en hang het in mijn kluisje. Ik zwem al langer dan ik me kan herinneren. Mijn lievelingsfoto is geno-

men toen ik vijf maanden oud was en in een opblaasband dobber aan de kust van Long Island. Ik heb een schattig wit hoedje op, een geel zwempak met witte stippen en een glimlach van oor tot oor.

‘Met jou komt het echt wel goed. Ik ben hier degene met echte problemen,’ zegt Lali.

‘Zoals wat?’

‘Zoals Ed,’ zegt ze steunend. Ed is Lali’s vader.

Ik knik instemmend. Soms is Ed meer een kind dan een vader, ook al is hij dan een politieagent. Hij is eigenlijk meer dan een politieagent, hij is zelfs rechercheur – de enige in ons stadje. Lali en ik moeten er altijd om lachen omdat we niet echt snappen waar hij nou naar speurt, aangezien er in Castlebury nog nooit een ernstig misdrijf is gepleegd.

‘Hij kwam vanmiddag langs op school,’ zegt Lali, ze gooit haar kleren op een hoop. ‘We hebben ruzie gehad.’

‘Wat nou weer?’ De familie Kandesie vecht als een stelletje barbaren, maar ze maken het altijd weer goed met grappen en bizarre weddenschappen, zoals waterskiën op blote voeten. Ik ben daar een tijdje kind aan huis geweest, en soms had ik gewild dat ik was geboren als een Kandesie en niet als een Bradshaw. Dan zou ik altijd de slappe lach hebben, naar rock-’n-roll-muziek luisteren en met de hele familie baseball spelen op zomeravonden. Mijn vader zou het vreselijk vinden als hij dit wist, maar zo is het.

‘Ed gaat niet betalen voor mijn studie aan de universiteit.’ Lali kijkt me recht aan, naakt, met haar handen op haar heupen.

‘Wat?’

‘Hij gaat er niet voor betalen,’ herhaalt ze. ‘Dat vertelde hij me vandaag. Hij is nooit naar de universiteit geweest en met hem gaat het prima,’ zegt ze spottend. ‘Ik heb twee keuzes. Of ik mag het leger in of ik mag een baan gaan zoeken. Het boeit hem geen reet wat ik wil.’

‘O Lali, wat erg.’ Ik kijk haar verslagen aan. Hoe is dit mogelijk? Lali heeft vier broertjes en zusjes, dus het is nooit een vetpot geweest bij hen thuis. Maar Lali en ik gingen er blind van uit dat we samen zouden gaan studeren en iets bijzonders van ons leven gingen maken. In het donker, samen in een slaapzak gepropt op Lali’s hoogslaper, deelden we fluisterend onze geheime dromen. Ik zou schrijver worden en Lali ging een gouden medaille winnen op de vrije slag. Maar nu ben ik afgewezen door de Nieuwe School en Lali kan niet eens gaan studeren.

‘Ik kom nooit weg uit Castlebury,’ zegt Lali woedend. ‘Misschien kan ik wel een baantje scoren bij de Walmart en vijf dollar per uur verdienen. Of lekker aan de slag als caissière bij de supermarkt. Of ik kan bij de bank gaan werken als geldteller. Maar volgens mij heb je zelfs daar een universitair diploma voor nodig.’

‘Dat gaat echt niet gebeuren,’ dring ik aan. ‘We verzinnen wel iets...’
‘Wat dan?’

‘Je krijgt vast een sportbeurs...’

‘Zwemmen is geen beroep.’

‘En het leger dan? Jouw broers...’

‘Zitten allebei in het leger en ze haten het,’ snauwt Lali terug.

‘We laten Ed niet je leven ruïneren,’ zeg ik vol bravoure. ‘Vind iets wat je wilt doen en doe het gewoon! Als je iets echt graag wilt, kan Ed jou heus niet tegenhouden.’

‘Tuurlijk,’ zegt Lali sarcastisch. ‘Nu alleen nog uitzoeken wát ik wil doen met mijn leven.’ Ze houdt haar badpak vast en glijdt met haar benen door de openingen. ‘Ik ben niet zoals jij, oké? Ik weet niet wat ik voor de rest van mijn leven wil gaan doen. En waarom zou ik? Ik ben pas zeven-tien. Ik weet alleen dat ik niet wil dat iemand anders mij gaat vertellen wat ik níet kan doen.’

Ze draait zich om, graait haar badmuts uit haar tas en gooit per ongeluk mijn kleren op de grond. Ik buig voorover om ze op te rapen en zie dat de brief van de Nieuwe School uit mijn zak is gegleden en naast Lali’s voet is komen te liggen.

‘Die pak ik wel,’ zeg ik en maak een duik naar het propje, maar ze is me te snel af.

‘Wat hebben we hier?’ vraagt ze terwijl ze het gekreukelde stukje papier omhooghoudt.

‘Niks,’ zeg ik hulpeloos.

‘Niks?’ haar wenkbrauwen schieten omhoog als ze het adres van de afzender leest. ‘Niks?’ herhaalt ze terwijl ze het papier gladstrijkt.

‘Lali, *alsjeblieft*.’

Haar ogen gaan van links naar rechts, terwijl ze de brief leest.

Shit. Ik wist dat ik die brief thuis had moeten laten. Ik had hem in duizend kleine stukjes moeten scheuren en weg moeten gooien. Of verbranden, hoewel het niet zo eenvoudig is om veilig een brief te verbranden, hoe dramatisch het ook klinkt in verhalen. In plaats daarvan blijf ik ermee rondlopen als een soort pijnlijke motivatie om beter mijn best te doen.

Nu sta ik verstijfd toe te kijken. ‘Lali, doe nou niet,’ fluister ik.

‘Wacht even,’ zegt ze, de tekst nog een keer doorlezend. Ze kijkt op, schudt haar hoofd en kijkt me aan met oprecht medelijden. ‘Carrie, het spijt me.’

‘Ja, mij ook.’ Ik haal mijn schouders op, zo nonchalant mogelijk. Mijn longen voelen alsof ze vol zitten met glasscherven.

‘Ik meen het serieus.’ Ze vouwt de brief op en geeft hem aan mij terug,

en begint te frunniken aan haar zwembrilletje. 'Loop ik een beetje te zeuren over Ed, terwijl jij bent afgewezen door de Nieuwe School. Je voelt je vast goed klote.'

'Best wel, ja.'

'Dus we zitten hier voorlopig allebei nog wel even vast,' zegt ze en legt haar arm om mijn schouder. 'En ook al ga je naar Brown University, dat is maar vijfenveertig minuten rijden. Dan zien wel elkaar alsnog hartstikke vaak.'

Ze trekt de deur naar het zwembad open en we worden opgenomen in een warme chemische walm van chloor en schoonmaakmiddel. Ik overweeg haar te vragen om het niet aan iedereen te vertellen. Maar dat maakt het alleen maar erger. Als ik doe alsof het me niet interesseert, zal Lali het snel genoeg vergeten.

En ja hoor, ze gooit haar handdoek op een stoel en sprint richting zwembad. 'De laatste die erin ligt is een rot ei!' gilt ze en maakt een bommetje het zwembad in.

4 De Grote Liefde

Als ik thuiskom is het één grote chaos.

Een jongetje met spillebeentjes en een punkachtig kapsel rent door de voortuin, gevolgd door mijn vader, die gevolgd wordt door mijn zusje Dorrit, die weer achternagezeten wordt door mijn andere zusje Missy. 'En laat ik je hier nooit meer zien, begrepen!' schreeuwt mijn vader naar het jongetje, Paulie Martin, dat halsoverkop op zijn fiets weet te springen en weg-sjeest.

'Wat is hier nou weer aan de hand?' vraag ik mijn zusje Missy.

'Arme papa.'

'Arme Dorrit, bedoel je,' zeg ik en ik verplaats mijn boeken van de ene arm naar de andere. Tot overmaat van ramp valt de brief van de Nieuwe School uit mijn aantekenblok. Nou is het klaar. Ik raap hem van de grond, stamp naar de garage en gooi hem in de cliko.

Maar ik krijg meteen spijt en graai hem uit de vuilnis.

'Zo, zag je dat?' vraagt mijn vader trots. 'Ik heb dat stuk vreten van ons terrein gejaagd.' Hij wijst naar Dorrit. 'Jij – naar binnen. En waag het niet hem te bellen.'

'Paulie valt wel mee, pap. Het is maar een jochie,' zeg ik sussend.

'Het is een miserabel K-L-O-T-E-ventje,' zegt mijn vader; hij is trots op het feit dat hij nauwelijks vloekt. 'Het is een stuk tuig. Heb je gehoord dat hij is gearresteerd omdat hij bier probeerde te kopen?'

'Paulie Martin wilde bier kopen?'

'Het stond in de krant!' Pap begint rood aan te lopen. 'In de *Castlebury Citizen*.' De *Castlebury Citizen* is het lokale sufferdje. 'En nu probeert hij Dorrit mee te trekken in zijn verdorven praktijken.'

Missy en ik wisselen een blik. Dorrit kennende, zal het tegenovergestelde waar zijn.

Dorrit was vroeger het liefste meisje dat je je kunt voorstellen. Ze ging altijd mee in de plannetjes van Missy en mij, ook bizarre dingen, zoals doen alsof zij en onze kat tweelingzusjes waren. Ze maakte cadeautjes voor mensen: kaarten en kleine plakboekjes en zelfgebreide pannenlappen. Vorig jaar had ze besloten dat ze dierenarts wilde worden, en nu

heeft ze de hele zomer en elke dag na schooltijd bij de dierenarts zieke dieren vastgehouden die geprikt moesten worden.

Maar nu is ze bijna dertien en begint ze echt een probleemkind te worden, om de dag is het crisis. Mijn vader blijft volhouden dat het een fase is, maar Missy en ik zijn daar nog niet zo zeker van. Pap is een aardig beroemde wetenschapper, die een paar jaar geleden de formule heeft bedacht voor een nieuw soort metaal, dat gebruikt wordt in de Apollo-ruimteschepen, en Missy en ik grappen altijd dat als mensen formules waren in plaats van menselijke wezens, pap ons helemaal door zou hebben.

Maar Dorrit is geen formule. Missy en ik zijn de laatste tijd steeds kleine dingen kwijt uit onze slaapkamers, een oorbel of een lipgloss, van die dingen die je makkelijk ook zelf verloren kunt hebben. Missy wilde er al wat van zeggen, maar toen vond ik het grootste deel van de spullen achter een kussen in de woonkamer. Toch blijft Missy ervan overtuigd dat Dorrit hard op weg is een kleine crimineel te worden, terwijl ik me meer zorgen maak om haar woedeaanvallen. Missy en ik waren op ons dertiende geen engeltjes, maar we kunnen ons allebei niet herinneren dat we voortdurend zó pissig waren op de wereld.

Een paar minuten later verschijnt Dorrit in de deuropening van mijn kamer, haar gezicht staat op onweer.

‘Wat deed Paulie Martin hier?’ vraag ik. ‘Je weet toch dat pap je te jong vindt voor een vriendje.’

‘Ik zit in groep acht, hoor,’ zegt Dorrit nijdig.

‘Dat is nog altijd basisschool. Je hebt nog jaren de tijd voor vriendjes.’

‘Alle andere meisjes hebben wel een vriendje.’ Ze krabt aan haar nagellak. ‘Waarom mag ik dat dan als enige niet?’

Dit is nou precies de reden dat ik hoop nooit moeder te worden. ‘Dat iedereen het doet, betekent nog niet dat jij het moet doen. Wij zijn Bradshaws, weet je nog?’ zeg ik, in een imitatie van mijn vader. ‘Wij hoeven niet op alle andere mensen te lijken.’

‘Nou, misschien ben ik er wel klaar mee om een stomme Bradshaw te zijn. Wat is daar nou zo fantastisch aan? Als ik een vriendje wil, dan doe ik dat toch wel. Jij en Missy zijn gewoon jaloers omdat jullie zelf geen vriendje hebben.’ Ze werpt me een dodelijke blik toe, stampt naar haar kamer en smijt de deur dicht.

Pap zit in de woonkamer met een gin-tonic in zijn hand naar de tv te staren. ‘Wat moet ik nou?’ vraagt hij me radeloos. ‘Haar huisarrest geven? Toen ik jong was, deden meisjes niet zo.’

‘Dat was dertig jaar geleden, pap.’

‘Maakt niet uit,’ zegt hij en hij drukt zijn vingers tegen zijn slapen. ‘Liefde is iets heiligs.’ Als hij zo begint, is het een verloren zaak. ‘Liefde is spi-

ritueel. Het gaat om zelfopoffering en toewijding. En discipline. Er kan geen ware liefde zijn zonder discipline. En respect. Als je het respect van je partner verliest, ben je alles kwijt.' Hij hapt naar adem. 'Begrijp je wat ik bedoel, Carrie?'

'Tuurlijk pap,' zeg ik sussend. Ik wil hem niet kwetsen.

Een paar jaar geleden, na het overlijden van mijn moeder, probeerden mijn zussen en ik mijn vader te overtuigen om verder te kijken, maar hij wilde er niets van weten. Hij zei dat hij zijn Grote Liefde al had gehad, en dat alles wat volgde zou voelen als een leugen. Hij voelde zich gezegend dat hij zulke liefde had gekend, ook al was het dan niet voor eeuwig. Ware liefde, zei hij, was iets wat de meeste mensen nooit zouden meemaken in hun leven.

Je zou niet verwachten dat zo'n droge wetenschapper als mijn vader zo'n romanticus was, maar dat is hij wel. Daar maak ik me wel eens zorgen over. Niet voor mijn vaders bestwil, maar voor die van mij.

Ik loop de trap op naar mijn kamer, ga achter mijn moeders oude Royal-typemachine zitten en stop er een A4'tje in. 'De Grote Liefde', typ ik en ik zet er vervolgens een vraagteken achter.

En nu?

Ik trek de la van mijn bureau open en haal er een verhaal uit dat ik een paar jaar geleden heb geschreven, toen ik dertien was. Het is een suf stuk over een meisje dat het leven van een zieke jongen redt door een nier aan hem te doneren. Voordat hij ziek werd, zag hij haar niet staan, ook al smachtte ze toen al naar hem. Maar nadat ze hem haar nier schenkt, wordt hij waanzinnig verliefd.

Dit verhaal heb ik nog nooit aan iemand laten lezen, het is veel te zoetsappig, maar ik heb het ook nooit weg kunnen gooien. Het maakt me een beetje bang. Bang dat ik stiekem ook een romanticus ben, net als mijn vader.

En met romantici loopt het altijd slecht af.

Rustig, Carrie, blijf ademen.

Jen P had gelijk. Je kunt verliefd worden op een jongen die je niet kent.

De zomer dat ik dertien was, gingen Maggie en ik vaak naar de Castlebury-waterval. Er is daar een rotswand waar de jongens vanaf doken, een diepe poel in. Soms was Sebastian er ook en liep hij tof te doen terwijl Maggie en ik aan de andere kant van de rivier toekeken.

'Ga nou,' moedigde Maggie me aan. 'Jij kunt beter duiken dan al die jongens.' Ik schudde mijn hoofd en hield mijn armen angstvallig om mijn knieën geklemd. Ik was veel te verlegen. Het idee dat die jongens me zouden zien, bezorgde me rillingen.

Maar toekijken vond ik prima. Ik kon mijn ogen niet van Sebastian af-

houden wanneer hij de rotsen op klauterde, lenig en tenger. Boven stoeiden de jongens met elkaar, al duwend daagden ze elkaar uit tot nieuwe heldendaden. Sebastian was altijd de dapperste, hij klom hoger dan de andere jongens en lanceerde zichzelf van de rotsen met een onverschrokkenheid die verraadde dat hij nooit aan de dood dacht.

Hij was vrij.

Hij is het. De Grote Liefde.

En toen was ik hem vergeten.

Tot nu.

Ik vind de vieze, verfrommelde afwijzingsbrief van de Nieuwe School en stop hem in de la, samen met het verhaal van het meisje dat haar nier weggaf. Ik leg mijn kin in mijn handen en staar naar de typemachine.

Er moet me dit jaar iets goeds overkomen. Het móet gewoon.

5 Kroegtijgers

‘Maggie, kom nou met ons mee.’

‘Ik kan het niet.’

‘Alsjeblíeft, Maggie...’ Ik probeer het met smeken.

‘Wat is er nou?’ vraagt Walt.

‘Ik heb een sigaret nodig.’

Maggie, Walt en ik zitten in Maggies auto, die geparkeerd staat aan het einde van Timmy Brewsters straat. We zitten er al ruim een kwartier, omdat Maggie spastisch doet over grote groepen mensen en weigert om de auto uit te komen als wij naar feestjes gaan. Maar toch blijven we met haar meerijden; ze heeft nu eenmaal de beste auto van ons allemaal. Het is een enorme, benzineslurpende Cadillac, waar wel negen mensen in passen, met een *surround sound*-stereo en een dashboardkastje volgepropt met haar moeders sigaretten.

‘Je hebt er al zo veel opgepaft.’

‘Ik voel me niet zo lekker,’ kreunt Maggie.

‘Misschien had je je beter gevoeld als je die laatste drie niet tegelijk had gerookt,’ zeg ik, terwijl ik me afvraag of Maggies moeder eigenlijk merkt dat als Maggie de auto heeft geleend, er ongeveer honderd sigaretten zijn verdwenen. Ik vroeg het een keer aan Maggie, maar ze rolde met haar ogen en zei dat haar moeder zo verstrooid was, dat ze het waarschijnlijk niet eens zou merken als er in hun huis een bom zou ontploffen. ‘Kom op,’ zeg ik geruststellend. ‘Als je eenmaal binnen bent, is het hartstikke gezellig.’

Ze kijkt me fel aan. ‘We zijn niet eens uitgenodigd voor dit feestje.’

‘Maar we zijn ook niet níet uitgenodigd. Dus zijn we uitgenodigd.’

‘Ik kan Timmy Brewster niet uitstaan,’ mompelt ze en ze slaat haar armen vastberaden over elkaar.

‘Sinds wanneer moet je iemand aardig vinden om naar z’n feestje te gaan?’ vraagt Walt.

Maggie kijkt hem woest aan, Walt gooit zijn handen in de lucht. ‘Ik ben er klaar mee,’ zegt hij. ‘Ik ga naar binnen.’

‘Ik ook,’ zeg ik. We stappen uit. Maggie kijkt ons door de voorruit venij-

nig aan en steekt nog een sigaret op. Vervolgens drukt ze nadrukkelijk alle vier de deursloten naar beneden.

Ik trek een scheef gezicht. 'Zal ik bij haar blijven?'

'Heb je zin om de hele avond in de auto te zitten?'

'Niet echt.'

'Ik ook niet,' zegt Walt. 'En ik ben ook niet van plan om de rest van mijn eindexamenjaar mee te doen aan deze melodramatische onzin.'

Walt's felheid verbaast me. Meestal tolereert hij Maggies neurotische buien zonder klagen.

'Luister, wat kan er nou met haar gebeuren? Dat de handrem losschiet en ze tegen een boom aan rolt?' voegt hij eraan toe.

'Je hebt gelijk.' Ik kijk om me heen. 'Er zijn hier geeneens bomen.'

We lopen de straat in, richting Timmy's huis. Ondanks de saaiheid heeft Castlebury toch wel iets. Zelfs hier, in deze nieuwbouwwijk waar nog amper bomen staan, ligt in iedere voortuin een smetteloos groen gazon en loopt de straat er als een effen zwart lint doorheen. De lucht is warm en boven ons hangt een volle maan. Het licht weerkaatst op de daken en verlicht de weilanden erachter; in oktober zullen die vol liggen met pompoenen.

'Gaaf het niet zo lekker tussen jou en Maggie?'

'Ik weet het niet,' zegt Walt. 'Ze doet zo irritant. Ik snap niet wat ze heeft. Vroeger hadden we zo veel lol.'

'Misschien is het een fase.'

'Dan zit ze al de hele zomer in die fase. Alsof ik geen zorgen heb.'

'Zoals?'

'Zoals... alles?' zegt hij.

'Hebben jullie al seks?' vraag ik plotseling. De onverwachte aanval is de beste manier om informatie uit iemand te krijgen. Meestal zijn ze dan zo overdonderd dat ze de waarheid vertellen.

'Derde honk,' geeft Walt toe.

'Meer niet?'

'Ik weet niet of ik wel meer wil.'

Ik barst in lachen uit en kijk hem ongelovig aan. 'Dat is toch waar alle jongens aan denken? Meer willen?'

'Hangt ervan af wat voor soort jongen je bent,' zegt hij.

Harde rockmuziek – Jethro Tull – dreigt Timmy's huis zowat uit elkaar te rammelen. We staan op het punt om naar binnen te gaan, als een supersnelle gele auto de straat in brult en voor Timmy's huis slappend tot stilstand komt.

'Wie is dat nou weer?' vraagt Walt, geïrriteerd.

'Geen flauw idee. Maar geel is echt een veel toffere kleur dan rood, vind je niet?'